

„dagligdags“, og naar den højtærede Minister i sin Fremsættelsestale syntes at slutte sig til den Opfattelse, som Biskop Rørdam fremsatte i 1903, saa tror jeg heller ikke, den højtærede Minister hermed mener, at det kun er de saakaldte ekstraordinære Mennesker eller Overmennesker, som egner sig til Stillingen; thi hvis vi sølle dagligdags Mennesker — og det er vi jo mere eller mindre allesammen — skulde være henvist til de faa Stjerner paa Horisonten, som dukker op gennem Aarhundrederne, for at faa vort Kirkeliv betjent, saa tror jeg, der blev en ret alvorlig Præstemangel i vort Land. Dermed mener jeg ikke, at der ikke skal foreligge en ganske særlig Situation, eller at det ikke skal dreje sig om et Menneske, som har Evner og Kald udover det rent almindelige, for at man skal kunne imødekomme Menighedens og den paagældendes eget Ønske om, at han kan blive Præst i den paagældende Menighed; det bør ikke fortones, at der er en stor Værdi i dette, at en Mand gennem Aars vedholdende, udholdende og flittige Arbejde prøver at tilægge sig Kultur og aandelig og personlig Udvikling og Indsigt i de mange forskellige Forhold, som Livet rummer, og jeg kunde ønske, at man indenfor det teologiske Fag i ganske anden Grad lagde Vægten paa det praktiske Moment, fremfor som nu fuldstændig at fortabe sig i teoretiske Studier, saaledes at de unge Kandidater, som tager deres Eksamen, som oftest gaar ind i deres Embeder med saare ringe praktisk Kendskab baade til de sociale Forhold og til Livets øvrige brogede Kaar. Jeg kunde tænke mig, at Fremtidens Udvikling mere kom til at gaa i Retning af, at man ligesom indenfor det lægevidenskabelige og indenfor det juridiske Felt, hvor de studerende maa gaa deres praktiske Turnus igennem, samtidig med at de læser til Eksamen, ogsaa indenfor det teologiske Fakultet i noget stærkere Grad lagde Vægten paa, at de unge studerende i et vist Omfang gjorde deres Studier i Marken, om jeg saa maa sige.

Jeg anerkender altsaa fuldt ud den store Værdi og den personlige Udvikling og Berigelse, der ligger i at have studeret gennem en Række Aar, men samtidig mener jeg, at man ikke bør underkende, at et Menneske gennem en praktisk Udvikling, der ligger udenfor Københavns Universitet, gennem det at have levet i det praktiske Menneskeliv og have udfoldet sin Personlighed kristeligt til et levende beaandet Menneske, naar han faar Lov til at tage en Gerning op i Folkekirken, kan øve den til stor Berigelse og til stor Værdi for den Menighed, som nu

kaldet ham. Derfor glæder jeg mig over, at vi kan fortsætte ad samme Linie, og derfor ønsker jeg, at man ikke i alt for stærk Grad skal hænge sig i, at det skal være et ekstraordinært Menneske og ikke et dagligdags Menneske, for saa tror jeg, man kunde komme til at udelukke Mænd, som maaske havde Evner, og som, naar de kom ud i Menighedslivet, vilde vise sig at være i Besiddelse af netop de Egenskaber, der udfordres dér.

Jeg lægger særlig Vægt paa en Bestemmelse i Lovforslaget, som jeg synes, Ministeren understregede stærkt i sin Tale, og som jeg er ganske enig i, nemlig Bestemmelsen om, at det skal være den paagældende Mands Arbejde i Menigheden og de Egenskaber, han dér har lagt for Dagen, der skal være afgørende baade for Menigheden og for den Biskop, som skal anerkende ham som moden og tjenlig til at tage Gerningen op. Jeg tror, det er meget vigtigt, at det bliver understreget ogsaa under Forhandlingerne her, at det er det, der bør være det afgørende, at den Mand, der kaldes til en saadan Gerning, gennem en Række af Aar har beskæftiget sig med Menighedens og Kirkens Liv og herigennem har vist Evner til at udfylde en saadan Gerning tilfredsstillende. Jeg finder, at det ikke er nok, at en Mand rent tilfældigt begejstrer en Menighed ved en Tale, den ved en eller anden Lejlighed hører af ham, og derefter faar denne Menighed til at ansøge om at faa ham som Præst, selv om han ikke i det praktiske Liv gennem en Række af Aar har vist aandelig Modenhed og de Egenskaber, den Trang til at tjene i Menigheden, som jeg synes der skal til, for at man kan give ham Lov til for Resten af Livet af være Præst i den danske Folkekirke. Loven sætter for saa vidt Biskoppen paa en mere ansvarsfuld Plads end hidtil. Skønt jeg fuldt ud anerkender, at det er godt, naar Ansvarer fuldt ud hviler paa den enkelte og ikke bliver fortonet, lagt over paa de mange — det tror jeg i det hele taget altid er en god Regel her i Livet, at den enkelte bør staa til Ansvar for sine Gerninger, saa han ikke kan krybe i Skjul bagved Massen —, er det alligevel et Spørgsmaal, som vil rejse sig ved Behandlingen af dette Lovforslag, om Biskoppen skal have en saadan Førstehaandsplads, som der her gives ham forud for Menighedsraadet, eller om det maaske vil være mere rimeligt og formaalstjenligt at blive staaende ved den Ordning, vi har for Øjeblikket. Det er et Spørgsmaal, som kan drøftes i et kommende Udvalg.